

Tožeča stranka v okviru petega razloga, navedenega podredno, če bi bilo razsojeno, da je uporaba člena 291(2), za utemeljitev sprejetja posamičnih omejevalnih ukrepov, pravno mogoča v okviru politike sprejemanja omejevalnih ukrepov, utemeljenih na členu 215 PDEU, trdi, da je Splošno sodišče v točki 87 sodbe storilo napako s tem, da je menilo, da obveznost obrazložitve pravnih aktov Unije ne zavezuje Sveta, da izrecno navede, da je Uredba (EU) št. 267/2012 temeljila na členu 291(2) PDEU v zvezi s pravno podlago člena 46(2) Uredbe št. 267/2012.

Tožeča stranka v okviru šestega razloga trdi, da je Splošno sodišče v točki 115 sodbe napačno uporabilo pravo s tem, da je razsodilo, da je merilo iz člena 23(2)(d) Uredbe (EU) št. 267/2012 (sporno merilo) v skladu z načeli pravne države in splošneje z načeli prava Unije, ker naj ne bi bilo „arbitrarno, niti diskrecijsko“ ter v točki 123 sodbe, da „sporno merilo omejuje diskrecijsko pravico Sveta z vzpostavitvijo objektivnih meril in zagotavlja stopnjo predvidljivosti, ki jo zahteva pravo Unije“. Splošno sodišče naj bi prav tako kršilo pravico do obrambe tožeče stranke. Tožeča stranka najprej trdi, da je Splošno sodišče sporo merilo zaradi njegovega preoblikovanja razglasilo za skladnega s pravom Unije, čeprav bi bilo treba njegovo zakonitost presoditi glede na to, kakor je oblikovano v uredbi. Dalje opozarja, da dejstvo, da je Splošno sodišče preoblikovalo sporno merilo, da bi ga opredelilo za zakonito, posega v njeno pravico do obrambe s tem, da ji odvzema pravico opreti se na navedeno preoblikovano besedilo, da bi pripravila svojo obrambo, ker naj ne bi vedela za smisel tega preoblikovanja v času priprave obrambe, pri čemer naj bi mu nasprotovala. Nazadnje, tožeča stranka zatrjuje neobstoje skladnosti obrazložitve Splošnega sodišča, kar naj bi pomenilo kršitev njegove obveznosti obrazložitve.

⁽¹⁾ Uredba Sveta (EU) št. 267/2012 z dne 23. marca 2012 o omejevalnih ukrepih proti Iranu in razveljavitvi Uredbe (EU) št. 961/2010 (UL L 88, str. 1).

⁽²⁾ Izvedbena uredba Sveta (EU) št. 945/2012 z dne 15. oktobra 2012 o izvajanju Uredbe (EU) št. 267/2012 o omejevalnih ukrepih proti Iranu (UL L 282, str. 16).

**Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Højesteret (Danska) 24. septembra 2014 – DI
[Dansk Industri], v imenu Ajos A/S proti zapuščini Karstena Eigila Rasmussena**

(Zadeva C-441/14)

(2014/C 421/34)

Jezik postopka: danščina

Predložitevno sodišče

Højesteret

Stranki v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: DI [Dansk Industri], v imenu Ajos A/S

Tožena stranka: Zapuščina Karstena Eigila Rasmussena

Vprašnji za predhodno odločanje

1. Ali splošno načelo prava EU o prepovedi diskriminacije na podlagi starosti vključuje prepoved sistema, kakršen je danski, v skladu s katerim zaposleni niso upravičeni do nadomestila za prenehanje delovnega razmerja, če so upravičeni do starostne pokojnine, ki jo na podlagi pokojninskega sistema, h kateremu so pristopili pred dopolnjenim 50. letom, izplačuje delodajalec?

2. Ali je to, da dansko sodišče v sporu med zaposlenim in zasebnim delodajalcem o plačilu nadomestila za prenehanje delovnega razmerja – ki ga delodajalcu na podlagi nacionalne zakonodaje, kakršna je opisana v prvem vprašanju, ni treba plačati, kar pa ni združljivo s splošnim načelom prava EU o prepovedi diskriminacije na podlagi starosti – tehta med navedenim načelom in njegovim neposrednim učinkom na eni strani ter načelom pravne varnosti in z njim povezanim načelom zaupanja v pravo na drugi, na podlagi tega tehtanja pa ugotovi, da mora načelo pravne varnosti prevladati nad načelom prepovedi diskriminacije na podlagi starosti in da torej delodajalcu v skladu z nacionalnim pravom ni treba plačati nadomestila za prenehanje delovnega razmerja, v skladu s pravom EU? Ali to, da lahko delavec, odvisno od okoliščin, zahteva odškodnino od države zaradi nezdržljivosti danskega zakona s pravom EU, vpliva na odločitev, ali je tako tehtanje mogoče?

Pritožba, ki so jo Zweckverband Tierkörperbeseitigung in Rheinland-Pfalz, im Saarland, im Rheingau-Taunus-Kreis in im Landkreis Limburg-Weilburg i. L. 25. septembra 2014 vložili zoper sodbo Splošnega sodišča (peti senat) z dne 16. julija 2014 v zadevi T-309/12, Zweckverband Tierkörperbeseitigung in Rheinland-Pfalz, im Saarland, im Rheingau-Taunus-Kreis und im Landkreis Limburg-Weilburg proti Evropski komisiji

(Zadeva C-447/14 P)

(2014/C 421/35)

Jezik postopka: nemščina

Stranke

Pritožnica: Zweckverband Tierkörperbeseitigung in Rheinland-Pfalz, im Saarland, im Rheingau-Taunus-Kreis und im Landkreis Limburg-Weilburg i. L. (zastopnik: A. Kerkmann, odvetnica)

Druge stranke v postopku: Evropska komisija, Saria Bio-Industries AG & Co. KG, SecAnim GmbH, Knochen-in Fett-Union GmbH (KFU)

Predloga

Pritožnice Sodišču predlagajo, naj:

- sodbo Splošnega sodišča Evropske unije v zadevi T-309/12, Zweckverband Tierkörperbeseitigung/Komisija⁽¹⁾ razveljavi in, če Sodišče meni, da razpolaga z vsemi potrebnimi podatki, samo odloči o sporu, Sklep Komisije z dne 25. aprila 2012 o državni pomoči SA.25051 (C-19/2010, ex NN 23/2010), ki jo je Nemčija dodelila družbi Zweckverband Tierkörperbeseitigung in Rheinland-Pfalz, im Saarland, im Rheingau-Taunus-Kreis und im Landkreis Limburg-Weilburg gewährt, C(2012) 2557 final, razglasi za nič in Komisiji naloži plačilo vseh stroškov pritožbenega postopka in postopka pred Splošnim sodiščem;
- podredno, izpodbijano sodbo razveljavi, zadevo predloži Splošnemu sodišču v ponovno odločanje in pridrži odločitev o stroških.

Pritožbeni razlogi in bistvene trditve

Pritožnica v utemeljitev pritožbe v bistvenem navaja te pritožbene razloge:

Splošno sodišče je financiranje dodatnih rezervnih zmogljivosti s prispevki članov pritožnice napačno opredelilo za državno pomoč s tem, da je menilo, da je članice pritožnice ob upoštevanju dejavnosti, ki se nanaša na ohranitev rezerv za primer izbruha epizootskih bolezni na območju njene pristojnosti, treba šteti za podjetje v smislu člena 107(1) PDEU. Splošno sodišče sicer pravilno meni, da dejavnosti, ki se opravljajo pri izvajanju javnih pooblastil, niso gospodarske narave, ki bi upravičevala uporabo pravil PDEU o konkurenci. Splošno sodišče prav tako pravilno pojasnjuje, da je nujno, da se ločeno preuči vsaka dejavnost pritožnice, da se preveri, ali bi lahko šlo za dejavnost, ki je povezana z izvajanjem javnih pooblastil. Vendar je napačno ugotovilo, da ohranitev rezervnih zmogljivosti za primer izbruha epizootskih bolezni ni opravljena pri izvajanju javnih pooblastil, ampak pomeni gospodarsko dejavnost, zaradi katere se pritožnica v celoti šteje za podjetje.